

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Vtrum aequè facilè ad paenitentiam convertatur is qui saepè relabitur,
atque inveteratam mortaliter peccandi habet consuetudinem, ac ille, qui
semel dumtaxat est lapsus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

Si enim hoc modo à suis vitiis minoribus
justo sit resurgendum, quid mirum, si &
impio peccatori, ut à consuetis suis mor-
tiferis delectationibus amorem removeat
atque de iis simul omnibus, ut oportet,
pœniteat, pii laboris atque orationis in-
incumbat necessitas?

C A P U T I X.

*Vtrum aequè facile ad pœnitentiam convertatur is
qui sæpè relabatur, atque inveteratam morta-
liter peccandi habet consuetudinem, ac ille,
qui semel dumtaxat est lapsus?*

DIxerat cap. 12. Manu ductio,
sæpiùs recidivos non sic facile ac
illum qui semel dumtaxat lapsus
est, absolvendos, quòd illorum præ isto
difficilior sit conversio. Ad hoc Appen-
dix: *Concedo*, inquit num. 271. *loquendo de
totali conversione, nego de inchoata.* Inchoa-
tam intelligit, quæ ad Sacramenti susce-
ptionem justitiamque sufficiat, quam
proinde eadem facilitate vult ab utrisque
comparari.

Verùm non hoc sentit, cujus hîc vi-
deri vult inniti auctoritate, S. Gregorius.
L. 4. mo. c. 27. Etenim *lib. 4. moral. 27.* quatuor ponit
mo-

mo-

modos, quibus interior consensus peccato data consummetur in opere. Primus est ipsa consensus adhuc hærens in corde, quam sequitur pravi operis completio; dehinc in consuetudinem ducitur; ad extremum verò vel falsæ spei seductionibus, vel obstinatione miseræ desperationis enutritur. *Cum enim culpa, inquit, in usum venerit, ei jam animus etiamsi appetat, debilius resistit: quia quot vicibus prave frequentationis astringitur, quasi tot vinculis ad mentem ligatur. Vndè fit ut enervis animus, cum solvi non valet, ad quædam se solatia falsæ consolationis inclinet: quatenus venturum judicem tantæ sibi misericordiæ spondeat, ut eos etiam, quos arguendos invenerit, penitus non occidat. Cui rei hoc deterius accidit, quod ei multorum similium lingua consentit. Sciendum quoque est, quod tres illi modi peccantium juxta descensus sui ordinem facilius corriguntur, quartus vero iste difficilius emendatur. Vndè & Redemptor noster puellam in domo, juvenem extra portam, in sepulchro autem Lazarum suscitavit. Adhuc quippe quasi mortuus jacet in domo qui latet in peccato. Jam quasi extra portam educitur, cujus iniquitas usque ad inverecundiam publicæ perpetrationis aperitur. Sepultura vero aggere premitur, qui in perpetratione nequitie etiam usu consuetudinis pressus gravatur. Sed hos ad vitam miseratus re-*

vocat: quia plerumquè divina gratia, non solum in occultis sed etiam in apertis iniquitatibus mortuos & mole prava consuetudinis pressos, respectus sui lumine illustrat. Quartum verò mortuum Redemptor noster nuntiante discipulo agnoscit, nec tamen suscitatur, quia valde difficile est, ut is, quem post usum mala consuetudinis etiam ad ultimum adulantium lingua excipiunt, à mentis sua morte revocetur.

Tres, inquit, illi modi peccantium juxta descensus sui ordinem facilius corriguntur. Secundus primo difficilius, sed minus arduè quàm tertius. Cum enim pravo consensui adjungitur pravi operis completio, hanc sequitur ejusdem operis prava delectatio, quâ prior mala cupiditas amplius nutritur & roboratur, ut jam arctius & tenacius eidem objecto animam alliget. Pulchrè id elucidat Augustinus exponens istum Psal. 9. versum: *In muscipula ista (ubi nos legimus: in laqueo isto) quam absconderunt, comprehensus est pes eorum. Muscipula, ait, occulta est dolosa cogitatio. Pes anima rectè intelligitur amor: amore enim movetur tamquam ad locum quo tendit. Locus autem animæ non in spatio aliquo est, quod forma occupat corporis: sed in delectatione quò se pervenisse per amorem latatur... Pes ergò peccatorum, id est, amor comprehenditur in muscipula, quam*

quam

quam occultant: quia cum fraudulentam actionem consecuta fuerit delectatio, cum eos traderit Deus in concupiscentiam cordis eorum, jans illa delectatio alligat eos, ut indè abrumpere amorem, & ad utilia conferre non audeant: quia cum conati fuerint, dolebunt animo, tamquam pedem de compede exuere cupientes. Cui dotori succumbentes à perniciosis delectationibus nolunt abscedere.

Hæc tamen non sic dixerim, ac si universaliter completo opere, difficiliùs aut tardiùs resurgatur. Ipsa enim peccati turpitudine magis apparet in opere, & citiùs animam ob ea, quæ egit, facit confundi: quod, ut rectè Cyrillus Alex. *Hom. 5. in Principium bonorum est.* Hinc illud Hieronymi: *Rubor vultus pudoris indicium est.* Et *In cap. 7. conscientia peccatorum lucet in facie, spesque salutis est, quando delictum sequitur verecundia.* Eapropter Richardo à S. Victore nolim dissentire dicenti: *Quamvis peccatum actionis secundum aliquid sit majus peccatum, tamen cogitationis secundum aliquid est periculosius.* Nam peccatum actionis, quamvis fortè majus sit ad reatum, peccatum tamen cogitationis vide ne fortè difficilius sit ad sanandum. Peccatum enim manifestum quò magis erubescimus, eò sæpè maturius corrigimus. Sæpè etiam culpa per actionem manifesta, vel admonitione corrigitur, vel

De statu inter. hom. tr. 2. cap. 5.

ultione percussa ab invito deseritur. Hinc est quod in Evangelio Lucae prius juvenis mortuus extra domum elatus resuscitatus legitur, quam puella mortua quæ adhuc intra domum invenitur. Hoc tamen D. Gregorii doctrinæ contrarium non est, nam & sæpè experta delectatione roborata & aucta cupiditas vincit pudorem.

§. I.

Post peccatum sæpius commissum difficilior est conversio.

Id verò maximè tum fit, si sæpè aut diu pravis saturandis desideriis & malæ percipiendæ delectationi insistitur: ex hoc enim arctiùs muscipulæ peccatorum pes, id est, amor comprehenditur & concluditur, ut jam indè extrahi difficile sit & operosum. Propter quod dicebat

Loco citato. Gregorius: Cum culpa in usum venerit, ei jam animus, etiamsi appetat, debilius resistit: quia quot vicibus prave frequentationis astringitur, quasi tot vinculis ad mentem ligatur. Hinc alibi

Lib. 13. mor. c. 10. dicit: Facile inimico resistitur, si non ei vel in multis lapsibus, vel in uno diutiùs consentiatur. Sin verò ejus suasionibus anima subesse consueverit, quantò se ei crebriùs subjicit, tantò eum sibi intolerabiliorem facit, ut ei reluctari non valeat.

Hic